

**TYÖLÄISILLE,
JOTKA TUKEVAT TAISTELUA SOTAA
JA OMAN HALLITUKSENSA PUOLELLE SIIRTYNEITÄ
SOSIALISTEJA VASTAAN**

Kansainvälinen tilanne käy yhä selvemmäksi ja uhkavammaksi. Kumpikin sotaa käyvä liittouma on tuonut aivan viime aikoina erikoisen näkyvästi ilmi sodan imperialistisen luonteen. Pasifistiset fraasit, fraasit demokraattisesta rauhasta, rauhasta ilman aluevaltauksia j.n.e. paljastuvat täysin sisällyksettömiksi ja valheellisiksi sitä pikemmin, mitä utterammin kapitalististen maiden hallitukset ja porvarilliset ja sosialistiset pasifistit niitä käyttävät. Saksa kuristaa useita pikku kansoja pitäen niitä puristuksissa rautakorkonsa alla aikoen aivan ilmeisesti olla luopumatta saaliistaan muutoin kuin vaihtamalla osan siitä laajoihin siirtomaa-alueihin ja naamioi tekopyhillä pasifistisilla fraaseilla sitä, että se on valmis solmimaan heti imperialistisen rauhan.

Englanti ja sen liittolaiset pitävät yhtä lujasti kiinni anastamistaan Saksan siirtomaista, Turkin maa-alueista j.n.e. sanoen taisteluksi „oikeudenmukaisen” rauhan puolesta sitä loputonta lahtausta, jota käydään Konstantinopolin anastamistarkoituksessa, Galitsian kuristamista, Itävaltan jakamista ja Saksan häviötilaan saattamista.

Yhä lukuisammaksi käyvälle valveutuneiden työläisten joukolla valkenee aivan kouraantuntuvan selvästi se totuus, josta sodan alussa vain harvat olivat teoreettisesti vakuuttuneita, nimittäin, että ei voi olla edes puhetta mistään vakavasta sodanvastaisesta taistelusta, mistään sotien lopettamiseen ja pysyvän rauhan aikaansaamiseen tähtäävästä taistelusta, elleivät joka maan kansanjoukot ryhdy proletariaatin johdolla vallankumoukselliseen taisteluun omaa

hallitustaan vastaan, kukista porvariston herruutta, suorita sosialistista kumousta. Saattamalla kansojen voimat ennen näkemättömän jännityksen tilaan sota itsekin sysää ihmiskuntaa tätä ainoaa umpikujasta johtavaa ulospääsyä kohti pakottaen etenemään jättiläisaskelin valtiokapitalismin tietä ja osoittaen käytännössä, millä tavalla pitää ja millä tavalla voidaan hoitaa yhteiskunnallista suunnitelmataloutta ei kapitalistien etujen mukaisesti, vaan pakkoluovuttamalla heidät vallankumouksellisen proletariaatin johdolla joukkojen etujen nimessä, joukkojen, jotka nyt ovat tuhoutumassa nälänhädän ja sodan muiden onnettomuuksien seurauksena.

Mitä selvemmäksi tämä totuus käy, sitä syvemmmäلتi avautuu näkyviin kuilu niiden kahden sovittamattoman sosialistisen tendenssin, politiikan, toimintasuunnan välillä, joihin viittasimme jo Zimmerwaldissa esiintyessämme siellä erillisenä Zimmerwaldin vasemmistona ja kääntyessämme tämän vasemmiston nimissä heti Zimmerwaldin konferenssin päätyttyä manifestilla kaikkien sosialististen puolueiden ja kaikkien valveutuneiden työläisten puoleen. Tuo kuilu on sellainen, että toisaalta yritetään peitellä virallisen sosialismin ilmeistä vararikkoa ja sen edustajien siirtymistä porvariston ja hallitusten puolelle ja saada joukot suhtautumaan sovinnollisesti tuohon sosialismin asian täydelliseen kavaltamiseen ja toisaalta pyritään tuomaan ilmi tuon vararikon koko laajuus, paljastamaan proletariaatin puolelta porvariston puolelle siirtyneiden „socialipatrioottien” porvarillinen politiikka, tempaamaan joukot pois heidän vaikutuspiiristään ja luomaan mahdollisuuksia ja järjestöpohja todelliselle sodanvastaiselle taistelulle.

Zimmerwaldissa enemmistönä ollut Zimmerwaldin oikeisto vastusti kaikin voimin sellaista ajatusta, että on erottava socialipatriooteista ja perustettava III Internationale. Sittemmin tuo ero on tapahtunut lopullisesti Englannissa, ja Saksassa „opposition” viimeksi pidetty vuoden 1917 tammi-kuun 7 päivän konferenssi osoitti jokaiselle, joka ei sulje tahallaan silmiään näkemästä, että tässäkin maassa on todellisuudessa kaksi täysin vastakkaiseen suuntaan toimivaa ja keskenään sovittamattoman vihamielistä työväenpuoluetta: sosialistinen puolue, jonka toiminta on huomattavassa mitassa illegaalista ja jonka johtajiin kuuluu K. Liebknecht, ja läpeensä porvarillinen, socialipatrioottien

puolue, joka koettaa saada työläiset suhtautumaan sovinnollisesti sotaan ja hallitukseen. Maailmassa ei ole ainoatakaan maata, missä ei ilmenisi samanlaista jakautumista.

Kienthalissa Zimmerwaldin oikeistolla ei ollut enää selkeää enemmistöä, että se olisi voinut edelleenkin ajaa *omaa* politiikkaansa; tämä oikeisto äänesti sosialipatrioottista Kansainvälistä sosialistista toimistoa vastaan suunnattua päätöslauselmaa, jossa se tuomittiin mitä jyrkimmin, ja sosialipasifismia vastustavaa päätöslauselmaa, jossa varoitettiin työläisiä uskomasta valheellisia pasifistisia fraaseja, kaunisteltakoon niitä kuinka sosialistisiksi tahansa. Sosialistinen pasifismi, ellei se tee työläisille selväksi sitä, että *ilman* porvariston kukistamista ja sosialismin pystyttämistä rauhan toiveet ovat illusorisia, on vain toisinto porvarillisen pasifismista, joka koettaa saada työläiset luottamaan porvaristoon, kaunistelee imperialistisia hallituksia ja niiden keskinäisiä lehmäkauppoja sekä vieroittaa joukkoja ajankohtaiseksi käyneestä sosialistisesta vallankumouksesta, jonka tapahtumat ovat asettaneet päiväjärjestykseen.

Entä kuinka on käynyt? Kienthalin jälkeen Zimmerwaldin oikeisto on luisunut useissa suurimmissa maissa, kuten Ranskassa, Saksassa ja Italiassa, kokonaan tähän Kienthalissa tuomittuun ja hylättyyn sosialipasifismiin! Italiassa sosialistinen puolue on hyväksynyt vaiteliaasti parlamenttiryhmänsä ja johtavimman puhujansa Turatin pasifistiset fraasit, vaikka noiden pasifististen fraasien koko valheellisuus on tullut silmännähtävästi ilmi nimenomaan nyt, kun aivan samanlaisia fraaseja ovat esittäneet sekä Saksa että Entente ja porvarihallitusten edustajat useissa puolueettomissa maissa, joiden porvaristo on rikastunut ja rikastuu edelleenkin tavattomasti sodan kustannuksella. Pasifistisillä fraaseilla on todellisuudessa peitelty imperialistisessa saaliinjakokamppailussa tapahtunutta uutta käännettä!

Saksassa Zimmerwaldin oikeiston päämies Kautsky on esittänyt samankaltaisen, mitään sanomattoman ja mihinkään velvoittamattoman pasifistisen manifestin, jolla oikeastaan vain koetetaan saada työläiset luottamaan porvaristoon ja uskomaan haaveisiin ja josta Saksan todellisten sosialistien, todellisten internationalistien, „Internationale”

ryhmän ja „Saksan internationalististen sosialistien” ryhmän, jotka todella noudattavat Karl Liebknechtin taktiikkaa, on pitänyt virallisesti sanoutua irti.

Ranskassa Zimmerwaldin konferenssiin osallistuneet Merrheim ja Bourderon sekä Kienthalin konferenssiin osallistunut Raffin-Dugens äänestävät mitä sisällyksettömmimpiä ja objektiiviselta merkitykseltään läpeensä valheellisia pasifistisia päätöslauselmia, jotka nykyisen asiointilan vallitessa ovat siinä määrin *edullisia* imperialistiselle porvaristolle, että niitä ovat äänestäneet sekä Jouhaux että Renaudel, joita Zimmerwaldin ja Kienthalin joka julkilausumassa syytetään sosialismin kavaltamisesta!

Se, että Merrheim on äänestänyt yhdessä Jouhaux'n kanssa, Bourderon ja Raffin-Dugens Renaudelin kanssa, ei ole mikään sattuma eikä ainutlaatuinen tapaus, vaan se symbolisoi mitä havainnollisimmin jo yleisesti valmisteltua sosialipatrioottien ja sosialipasifistien *liittoutumista* internationalistisia sosialisteja *vastaan*.

Lukuisten imperialististen hallitusten noottien pasifistiset fraasit ja Kautskyn, Turatin, Bourderonin ja Merrheimin samanlaiset pasifistiset fraasit, sekä Renaudelin käsi, jonka hän on ojentanut ystävällisesti niin edellisille kuin jälkimmäisillekin,— sellaiseksi on paljastunut pasifismi *todellisesti* politiikassa, kansojen *rauhottamiseksi*, keinoksi, jolla *tehdään* hallituksille *helpommaksi* pitää joukkoja kuuliaisina jatkuvassa imperialistisessä lahtauksessa!

Ja tämä Zimmerwaldin oikeiston täydellinen vararikko on tullut sitäkin näkyvämmiin ilmi Sveitsissä, ainoassa eurooppalaisessa maassa, jossa zimmerwaldilaiset ovat voineet kokoontua vapaasti ja jossa heillä on ollut tuki-kohtansa. Sveitsin sosialistinen puolue, joka on saanut pitää sodan aikana edustajakokouksiaan kohtaamatta mitään esteitä hallituksen taholta ja jolla on ollut eniten mahdollisuuksia auttaa saksalaisten, ranskalaisten ja italialaisten työläisten internationalistista yhteenliittämistä sotaa vastaan, asettui virallisesti Zimmerwaldin kannalle.

Kuitenkin tämän puolueen muuan johtomies, Zimmerwaldin ja Kienthalin konferenssien puheenjohtaja, Bernin Kansainvälisen sosialistisen toimikunnan mitä huomattavin jäsen ja edustaja kansallisneuvos R. Grimm on *siirtynyt oman maansa* sosialipatrioottien *puolelle* kysymyksessä, jolla on ratkaiseva merkitys proletariaatin puolueelle. Hän

nimittäin ajoi läpi Sveitsin sosialistisen puolueen Partei-Vorstandin * istunnossa tammikuun 7 p:nä 1917 päätöksen, jolla *lykättiin* määräämättömäksi ajaksi puolueen edustajakokousta, minkä piti kokoontua varta vasten päättämään sellaisesta kysymyksestä kuin isänmaan puolustuksesta ja suhtautumisesta sosialipasifismin tuomitseviin Kienthalin päätöksiin!

Internationale Sozialistische Kommissionin allekirjoittamassa ja vuoden 1916 joulukuulle päivätyssä julkilausumassa Grimm sanoo hallitusten pasifistisia fraaseja ulkokultaisiksi, mutta ei sano sanaakaan Merrheimiä ja Jouhaux'ta, Raffin-Dugensia ja Renaudelia yhdistävästä sosialistisesta pasifismista. Mainituissa julkilausumassa Grimm kehottaa sosialistisia vähemmistöryhmiä taistelemaan hallituksia ja niiden sosialipatrioottisia palkkarenkejä vastaan, mutta *hautaa* samaan aikaan Sveitsin puolueessa olevien „socialipatrioottisten palkkarenkien” kanssa puolueen edustajakokouksen, mikä on herättänyt oikeutettua suuttumusta Sveitsin kaikkien valvutuneiden ja vilpittömien internationalistityöläisten keskuudessa.

Millään verukkeilla ei voida hämätä sitä tosiasiaa, että Partei-Vorstandin tammikuun 7 p:nä 1917 tekemä päätös merkitsee nimenomaan Sveitsin sosialipatrioottien täydellistä voittoa Sveitsin sosialistisista *työläisistä*, Zimmerwaldin sveitsiläisten vastustajien voittoa *Zimmerwaldista*.

Työväenliikkeessä olevien johdonmukaisten ja avomielisten porvariston palvelijain sanomalehti „Grütliäner” ** ilmaisi yleisesti tunnetun totuuden sanoessaan, että Greulichin ja Pflügerin tapaiset sosialipatriootit, joihin kuului viksi voidaan katsoa ja onkin katsottava myös Seidel, Huber, Lang, Schneeberger, Dürr j.n.e., haluavat estää edustajakokouksen koollekutsumisen, tahtovat estää työläisiä ratkaisemasta isänmaanpuolustuskysymystä, uhkaavat *luopua* valtuuksistaan, jos edustajakokous kutsutaan koolle ja se tekee Zimmerwaldin hengen mukaisen päätöksen.

Niin Partei-Vorstandin istunnossa kuin „Berner Tagwacht” *** lehdessäänkin 8. I. 1917 Grimm puhui hävytöntä,

* — puoluehallinnon. *Toim.*
 ** — „Grütliäinen”. *Toim.*
 *** — „Bernin Vartio”. *Toim.*

sietämätöntä valhetta puolustellessaan edustajakokouksen lykkäämistä sillä, että työläiset eivät ole valmiit, että on käytävä taistelua kallista aikaa vastaan, että „vasemmistolaiset” itsekkin suostuivat lykkäykseen j.n.e.

Itse asiassa juuri vasemmistolaiset, t.s. vilpittömät zimmerwaldilaiset, haluten toisaalta valita pienemmän pahan ja toisaalta paljastaa sosialipatrioottien ja heidän uuden ystävänsä Grimmin todelliset aiomukset, ehdottivat puoluekokouksen lykkäämistä *maaliskuuhun*, äänestivät sen lykkäämistä *toukokuuhun* ja ehdottivat osoittamaan kantonihallinnoille määräajaksi *heinäkuun*, mutta Zimmerwaldin ja Kienthalin konferenssien puhemiehen R. Grimmin johdolla „isänmaan puolustajat” hylkäsivät *kaikki* nämä ehdotukset!!

Itse asiassa kysymys oli juuri siitä, oliko siedettävä, että Bernin Internationale Sozialistische Kommissionin ja Grimmin lehden taholta haukutaan ehtimiseen *ulkomaalaisia* sosialipatriootteja, mutta *suojellaan Sveitsin* sosialipatriootteja, ensin olemalla vaiti ja sitten myös siten, että Grimm karkaa heidän puolelleen, vai oliko noudatettava rehellistä internationalistista politiikkaa ja taisteltava ennen kaikkea *oman* maan sosialipatriootteja vastaan.

Itse asiassa kysymys oli siitä, oliko salattava vallankumouksellisilla fraaseilla sosialipatrioottien ja reformistien herruutta Sveitsin puolueessa vai oliko esiinnyttävä heitä vastaan *vallankumouksellisin* ohjelmin ja taktiikoin sellaisissa kysymyksissä kuin kamppailu kallista aikaa vastaan, taistelu sotaa vastaan ja sosialistisen vallankumouksen puolesta käytävän taistelun asettaminen päiväjärjestykseen.

Itse asiassa kysymys oli siitä, oliko siedettävä, että Zimmerwaldissa kertautuvat häpeällisen vararikon kärsineen II Internationalen *huonoimmat* perinteet, että työläisjoukoilta salataan se, mitä niiden johtajat päättävät ja puhuvat Partei-Vorstandissa, ja että vallankumouksellisin korulausein naamioidaan sosialipatrioottista ja reformistista saastaa, vai oliko oltava *todella* internationalisteja.

Itse asiassa kysymys oli juuri siitä, *oliko* myös Sveitsissä, jonka puolueella on ensiarvoinen merkitys koko Zimmerwaldin yhdistykselle, oliko myös Sveitsissä kannatettava selvää, periaatteellista, poliittisessa suhteessa rehellistä jakautumista sosialipatrioottien ja internationalistien

kesken, porvarillisten reformistien ja vallankumouksellisten kesken, proletariaatin neuvonantajien ja porvariston asiamiesten eli „palkkarenkien” kesken, joista edelliset auttavat proletariaattia suorittamaan sosialistisen vallankumouksen ja jälkimmäiset tahtovat reformeilla ja reformilupauksilla käännäyttää työläiset pois vallankumouksesta, grütiläisten ja sosialistisen puolueen kesken — *vai* oliko sumennettava ja harhaannutettava työläisten tietoisuutta noudattamalla sosialistisessa puolueessa juuri grütiläisten, sosialistisen puolueen omissa riveissä olevien sosialipatrioottien, „grütiläistä” politiikkaa.

Haukkukoot vain ulkomaalaisia nuo Sveitsin sosialipatriootit, nuo „grütiläiset”, jotka haluavat ajaa puolueen sisällä grütiläistä politiikkaa, t.s. kotimaan kansallisen porvariston politiikkaa, puolustakoot he Sveitsin puolueen „koskemattomuutta”, mikäli on kysymyksessä muiden puolueiden harjoittama arvostelu, pitääkööt kiinni vanhasta, porvarillis-reformistisesta, juuri sellaisesta politiikasta, jonka seurauksena oli Saksan ja muiden puolueiden vararikkoutuminen elokuun 4 p:nä 1914. Mutta me, jotka olemme Zimmerwaldin kannattajia teoissa emmekä vain sanoissa, me käsitämme internationalismin kokonaan toisin.

Me emme suostu äänettöminä katselemaan lopullisesti ilmitulleita ja itse Zimmerwaldin ja Kienthalin konferenssien puhemiehen siunaamia pyrkimyksiä jättää kaikki ennalleen Euroopan rappeutuneessa sosialistisessa liikkeessä ja tekeytymällä kaksinaamaisesti solidaarisiksi K. Liebknechtin kanssa *vältyä* noudattamasta tuon internationalististen työläisten johtajan varsinaista ohjelausesta, hänen kehotustaan toimia entisten puolueiden „uudistamiseksi ylhäältä alas asti”. Me olemme varmoja siitä, että puolellemme ovat kaikki tietoiset työläiset, jotka kaikkialla maailmassa ovat tervehtineet innostuneesti K. Liebknechtia ja hänen taktiikkaansa.

Me paljastamme julkisesti Zimmerwaldin oikeiston, joka on siirtynyt porvarillis-reformistisen pasifismin kannalle.

Me paljastamme julkisesti sen petoksen, jonka R. Grimm on tehnyt Zimmerwaldia kohtaan, ja vaadimme kutsumaan koolle konferenssin erottaaksemme hänet Internationale Sozialistische Kommissionin jäsenen tehtävistä.

Sana Zimmerwald on kansainvälisen sosialistisen liikkeen ja vallankumouksellisen taistelun tunnus. Tuo sana

ei saa olla sosialipatriotismin ja porvarillisen reformismin kilpenä.

Todellisen internationalismin puolesta, joka vaatii taistelun käymistä *ennen kaikkea* kotimaan sosialipatriotteja vastaan! Todellisen vallankumouksellisen taktiikan puolesta, jonka noudattaminen on mahdotonta, jos tehdään sopimuksia sosialipatriottien kanssa sosialistisia ja vallankumouksellisia työläisiä *vastaan!*

Kirjoitettu joulukuun lopulla (v.l.) 1916

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
„Proletarskaja Revoljutsija“
aikakauslehden 5. (28.) numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*
